

Hồi 13

Lò Sắt Sinh

H

ai mười bốn tháng hai.

Trường An.

Trước rạng đông.

Bầu trời một màn hắc ám, hắc ám nhất so với bất kỳ lúc nào trong ngày. Cao Tiệm Phi một mình ngồi trong hắc ám, lạnh đến mức cả máu cũng phảng phất đã đông đặc.

“Ta không sai”. Chàng một mực không ngừng tự nhủ: “Ta không làm gì sai đối với Châu Mãnh, cũng không làm gì sai đối với nàng, ta không sai”.

Bản thân của “yêu” tịnh không sai. Vô luận bất cứ người nào yêu một người khác đều không sai trái.

Lúc chàng yêu Điệp Vũ căn bản không biết Điệp Vũ là nữ nhân của Châu Mãnh, chàng cả tưởng cũng không tưởng đến bao giờ.

Nhưng mỗi khi chàng nhớ đến biểu tình của Châu Mãnh lúc nhìn Điệp Vũ, trong tâm chàng lại có nỗi hối hận tiếc nuối như dao cắt.

Cho nên chàng đã đi.

Chàng vốn cũng muốn phóng tới, ôm lấy Điệp Vũ giữa vũng máu, bỏ hết tất cả, ôm lấy nữ nhân duy nhất trong đời chàng, chiếu cố nàng cả đời, yêu nàng cả đời, không cần biết chân nàng có cụt chân hay không vẫn yêu.

Nhưng Châu Mãnh đã phóng tới trước ôm lấy nàng, cho nên chàng lẳng lặng bỏ đi.

Chàng chỉ còn nước bỏ đi.

--- Chàng có thể đi bao xa ? Nên đi đến nơi nào ? Phải đi bao xa mới có thể quên những chuyện này ?

Những câu hỏi đó có ai có thể trả lời cho chàng ?

Khoảng cách cho đến lúc trời sáng càng gần, mặt đất phảng phất càng tăm tối. Tiểu Cao nằm dài, nằm trên mặt đất phủ tuyết giá buốt, ngửa mặt nhìn khung trời hắc ám.

Sau đó chàng nhắm mắt lại.

--- Mở mắt trừng trừng cũng chỉ có thể nhìn thấy một màn hắc ám, nhắm mắt lại làm chi ?

“Làm như vậy có thể chết đó”. Chàng mới nhắm mắt lại, đã nghe thấy một người lạnh lùng nói: “Mùa đông năm nay trong thành Trường An tối thiểu cũng có bốn năm người đã bị chết rét, rét lạnh đến mức còn cứng hơn cả đá, cả chó hoang cũng không nhai nổi”.

Tiểu Cao không lý gì đến ý.

--- Sống đã khổ nhọc như vậy, chết thì đã sao ?

Nhưng người đó lại khơi khơi không để cho chàng chết.

Hàm dưới của chàng đột nhiên bị banh ra, đột nhiên cảm thấy một thứ nước cay cay nóng nóng chui vào yết hầu mình, chảy vào bao tử.

Trong bao tử chàng lập tức giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, khiến cho toàn thân chàng ấm áp trở lại.

Chàng mở mắt, nhìn thấy một người đang ngồi trước mặt như một thạch tượng, trong tay khiêng một cái hòm.

Một người không bình phạm, một cái hòm không bình phạm.

Người đó nếu quả muốn người ta sống dậy, vô luận là ai đều khó lòng chết được, cũng như nếu y muốn người ta chết, vô luận là ai đều khó lòng sống sót.

Tiểu Cao minh bạch điểm đó.

“Rượu ngon”. Chàng nháy bật dậy, tận lực làm ra vẻ không để ý gì: “Hồi nãy có phải người cho ta uống rượu Hồ Châu Đại Khúc ?

- Hình như vậy.

“Chuyện như vậy người không giấu được ta đâu, lúc người khác còn bú là ta đã bắt đầu uống rượu”. Tiểu Cao cười lớn, chừng như thật sự cười rất khoan khoái: “Có người trời sinh là anh hùng, có người trời sinh là kiếm khách, còn có những người trời sinh là tửu quỷ”.

“Người không phải là tửu quỷ”. Người đó lạnh lùng nhìn Tiểu Cao: “Người là tên khốn nạn”.

Tiểu Cao lại cười lớn:

- Khốn nạn thì khốn nạn, khốn nạn và tửu quỷ có gì là khác chứ ?

- Có một điểm khác biệt.

- Điểm gì ?

- Người nhìn là biết.

“Nhìn cái gì ?” Tiểu Cao hỏi: “Đi đâu nhìn ?”

Người đó bỗng kéo chàng theo, mang chàng phóng người ba lên, vượt qua vô số

nóc nhà mới dừng chân.

"Ở đó". Y nói: "Tới đó mà nhìn !"

Đó là nóc của một tòa cao lâu, cao lâu trong một khu vườn rộng rãi.

Tòa cao lâu đó là đệ nhất lầu Trường An Cư.

oOo

Trời đã gần sáng, từ giữa bình minh mờ mịt xám ngoét, hoa vẫn đỏ hồng cao ngạo làm sao, diễm lệ làm sao, kỳ quái làm sao, trên mặt đất tuyết phủ phẳng phất cũng rơi đầy hoa.

"Nếu quả người nghĩ đó là hoa, người lầm rồi". Người khiêng hòm nói: "Đó không phải là hoa, đó là máu".

Tâm Tiểu Cao trầm hạ.

Chàng biết đó là máu, cũng biết đó là máu của ai.

Lúc Châu Mạnh đến, đã đem đám tử sĩ thuộc hạ của hãn mai phục ở đó, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với Trác Đông Lai.

"Nhưng các người nên biết rằng Trác Đông Lai cũng không thể không có chuẩn bị". Người khiêng hòm nói: "Ở đây không có người của hãn chỉ vì người của hãn đều ở bên ngoài, hãn biết các người mai phục nhân thủ trong đây, cho nên đã bao vây các người từ bên ngoài".

Lần này thuộc hạ của Trác Đông Lai tổng cộng có ba trăm hai chục người, đều là những nhân thủ giỏi nhất mà hãn có thể điều động trong vòng hai ngày nay.

- Bọn chúng tuy đông gấp mấy lần các người, Trác Đông Lai lại vẫn không dám khinh cử vọng động.

- Bởi vì hãn biết người của Hùng Sư Đường lần này đến đều là những hảo hán không sợ chết, đều đến để liều mạng.

"Liều mạng ?" Người khiêng hòm cười lạnh: "Người nghĩ liều mạng nhất định hữu dụng sao ?"

Y hỏi Tiểu Cao:

- Nếu quả người liều mạng với ta có hữu dụng không ? Ta có kinh sợ đến mức không dám động thủ sao ?

Câu hỏi của y vừa chua cay, vừa vô tình, khiến cho người ta căn bản vô phương hồi đáp, y cũng không chuẩn bị chờ Tiểu Cao hồi đáp.

"Có lúc liều mạng chỉ bất quá là đi tìm chết". Y nói: "Người Trác Đông Lai sợ tuyệt không phải là những người đó".

- Hấn sợ ai ?

- Người !

Tiểu Cao cười, cười khở:

- Người lẽ nào đã quên trận chiến giữa ta và họ Tư Mã dưới Đại Nhạn Tháp ?

- Nhưng họ Tư Mã không đang ở Trường An.

- Y đang ở đâu ?

"Ở Lạc Dương". Người khiêng hòm đáp: "Y không phải loại người như Trác Đông Lai, y cũng có hào khí như Châu Mãnh, chỉ bất quá y bị kềm chế quá mức".

-Ồ ?

- Muốn làm một anh hùng bất bại tuyệt không dễ. Ngày tháng của Tư Mã Siêu Quần tịnh không tốt đẹp gì.

Người khiêng hòm thở dài giùm cho họ Tư Mã, bởi vì trong tâm y cũng có cảm giác tương tự.

- Tư Mã Siêu Quần không còn ở Trường An, bằng vào một mình Trác Đông Lai, làm sao có thể đối phó người và Châu Mãnh ? Nếu quả thủ hạ của hấn động thủ trước, các người có thể phóng tha cho hấn sao ?

Tiểu Cao nhìn huyết tích như hoa rơi trên tuyết, lòng bàn tay bỗng toát mồ hôi lạnh.

Nếu quả không phải vì Điệp Vũ, lúc đó chàng và Châu Mãnh đích xác có cơ hội rất tốt có thể chém chết Trác Đông Lai trước khi uống hết rượu.

"Lần này là cơ hội duy nhất của các người, lại bị các người cầu thả buông rơi, bởi vì người đã bỏ đi". Người khiêng hòm thốt: "Người đương nhiên nên đi, bởi vì người là nam tử hán, đương nhiên không thể vì một nữ nhân mà trở mặt với Châu Mãnh".

Thanh âm của y lạnh sắc như mũi châm:

- Nhưng người có nghĩ tới, lúc người bỏ đi, chính là lúc Châu Mãnh cần người nhất, người để nữ nhân cụt chân lại cho Châu Mãnh, nghĩ rằng mình là một bằng hữu rất có nghĩa khí, nhưng ta lại nghĩ người lại là một bằng hữu đầy nghĩa khí hơn đối với Trác Đông Lai, bởi vì người đã giao cả Châu Mãnh lẫn tám mươi sáu huynh đệ Hùng Sư Đường cho hấn.

Tiểu Cao không nói nên lời, cả một chữ cũng không nói ra, y phục toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Cho nên bọn họ chỉ còn nước liều mạng với người của Trác Đông Lai, chỉ tiếc liều mạng tịnh không nhất định hữu dụng". Người khiêng hòm nói: "Sau khi người đi, nơi đây đã biến thành một lò sát sinh".

Y hững hờ hỏi Tiểu Cao:

- Người có biết cái lò sát sinh đó ra sao không ?

Tiểu Cao chậm chậm ngẩng đầu, nhìn y chăm chăm, thanh âm vì bi thống mà tê khản:

- Ta không biết, người biết sao ?

- Ta đương nhiên biết, bởi vì lúc đó ta cũng đang ở đây.

- Người ngồi đây xem những người đó bị cắt xẻ như trâu bò ?

- Ta không những xem, hơn nữa xem rất rõ, mỗi một nhát đao chém xuống ta đều nhìn thấy rất rõ.

- Người có phải xem rất khoái trá không ?

"Tịnh không khoái trá lắm, cũng không khó chịu gì nhiều". Người khiêng hòm hững hờ đáp: "Bởi vì đây vốn là chuyện của người, không quan hệ tới ta chút nào".

Tiểu Cao nãy giờ ức chế nổi phần nộ, chung quy đã như ngọn lửa bùng phụt ra khỏi lò lửa:

- Người có còn là người không ?

- Còn.

"Còn là người, sao lại có thể ngồi đó nhìn người khác bị người ta chém giết như trâu bò ?" Tiểu Cao hướng về phía con người chừng như vĩnh viễn không động một chút tình cảm hét lớn: "Người tại sao lại không cứu bọn họ ?"

Người đó cười, nụ cười có thể làm cho người ta lạnh thấu tận cốt tủy, hỏi ngược Tiểu Cao:

- Người tại sao không ở lại cứu bọn họ, tại sao một mình đi nằm dài trên tuyết chờ chết ?

Tiểu Cao ngậm miệng.

"Nếu quả người thật muốn chết, cũng không cần phải tự mình đi tìm chết, bởi vì Trác Đông Lai đã an bài giùm cho người". Người đó hững hờ thốt: "Ta biết hấn đã tìm giùm cho người một người lúc nào cũng có thể tống người vào cửa tử".

"Muốn tống ta vào cửa tử cũng không phải là chuyện dễ". Tiểu Cao cười lạnh: "Hấn coi ta là ai chứ ?"

- Người có thể tống người vào cửa tử quả thật không nhiều, nhưng người hấn tìm

sát nhân chưa từng thất thủ.

-Ồ ?

- Người đương nhiên cũng biết, trong giang hồ có những người sát nhân để sinh nhai, giá tiền càng cao, khả năng thất thủ càng thấp.

- Con người hần tìm có phải ra giá cao nhất ?

- Phải.

- Người cũng biết người đó là ai ?

"Ta biết". Người khiêng hòm đáp: "Y họ Tiêu, 'Tiêu' trong 'kiếm khí tiêu tiêu', tên của y là Tiêu Lệ Huyết".

- Người là Tiêu Lệ Huyết ?

- Phải.

Tiểu Cao đã hoàn toàn lãnh tỉnh trở lại, chỉ có thứ kích thích như kim đâm đó mới có thể khiến cho chàng từ trong mê loạn bị thống đột nhiên lãnh tỉnh trở lại.

Sương sớm bốc lên, chàng tĩnh lặng nhìn con người thần bí còn hơn cả làn sương đó, thở dài nhẹ nhàng.

- Đó thật là một chuyện rất đáng tiếc, ta thật không tưởng được người còn phải giết người vì tiền.

"Ta cũng không tưởng được, ta đã rất lâu rồi không giết người vì tiền". Tiêu Lệ Huyết thốt: "Thứ chuyện đó tịnh không thú vị gì".

- Lần này người tại sao lại phá lệ ?

Tiêu Lệ Huyết không trực tiếp trả lời câu hỏi đó, trong đôi mắt lạnh lẽo lại lộ xuất một thứ biểu tình chẳng khác gì sương mù.

"Trên mình mỗi một người đều có một vòng dây thừng vô hình, đại bộ phận thời gian trong đời hần đều bị vòng dây thừng đó trói chặt". Tiêu Lệ Huyết thốt: "Có những người vòng dây đó là gia đình vợ con, có những người vòng dây đó là tiền tài sự nghiệp trách nhiệm".

Y ngưng thị nhìn Tiểu Cao:

- Người như người và Châu Mãnh tuy không thể bị những vòng dây đó trói buộc, nhưng các người cũng có vòng dây mà các người tự mình làm ra cho chính mình.

"Tình cảm". Tiêu Lệ Huyết nói: "Các người đều quá trọng tình cảm, đó là vòng dây của các người".

"Còn người ?" Tiểu Cao hỏi: "Vòng dây của người là gì ? Vòng dây gì mới có thể trói buộc được người ?"

- Là một tờ khế ước.

"Khế ước ?" Tiểu Cao không hiểu: "Khế ước gì ?"

"Khế ước sát nhân". Thanh âm của Tiêu Lệ Huyết phảng phất lạc vào chốn xa vời: "Hiện tại ta tuy là ẩn sĩ giàu có hơn vạn người, hai mươi năm trước ta lại chỉ bất quá là một lãng tử không một xu dính túi, giống như người hiện giờ, không có bằng hữu, không có thân nhân, không có nguồn cội, ngoại trừ cái hòm này ra, cái gì cũng không có".

- Cái hòm đó là vũ khí sát nhân, cho nên người mới bắt đầu sát nhân để sinh nhai ?

"Người ta giết đều đáng chết, ta không giết bọn chúng, bọn chúng cũng có thể chết trong tay người khác" Tiêu Lệ Huyết nói: "Ta ra giá tuy cao, tin dụng lại rất tốt, chỉ cần đánh hạ khế ước, nhất định hoàn thành".

Trong thanh âm của y tràn đầy vẻ trào phúng, tự chế giễu mình:

- Bởi vì duyên cớ đó, cho nên đến đêm ta không thể ngủ được.

"Chỉ bất quá sau này người rửa tay". Tiểu Cao lạnh lùng thốt: "Bởi vì người đã quá dư thừa tiền bạc".

- Phải, sau này ta rửa tay lại không phải vì ta dư tiền, mà vì có một đêm sau khi ta giết một người, chợt biến thành không ngủ được.

Tiêu Lệ Huyết nắm chặt cái hòm:

- Đối với những người trong nghề của bọn ta mà nói, đó mới là chuyện đáng sợ nhất.

- Vòng dây của người sao lại còn giữ lại ?

- Khế ước đó là khế ước ta đánh hạ từ trước, trên khế ước ghi rõ, hấn lúc nào chỗ nào đều có thể kêu ta đi giết một người, vô luận là lúc nào muốn ta đi giết người nào, ta đều không thể cự tuyệt.

- Khế ước đó chưa được hoàn thành ?

"Chưa". Tiêu Lệ Huyết đáp: "Tịnh không phải vì ta không muốn hoàn thành nó, mà vì người đó một mực chưa kêu ta đi làm chuyện đó".

- Cho nên khế ước đó cho đến hiện tại vẫn còn hữu hiệu ?

- Phải.

"Người tại sao lại chịu ký một tờ khế ước đáng sợ như vậy ?" Tiểu Cao thở dài: "Giá tiền hấn trả có phải đặc biệt cao ?"

- Phải.

"Hấn trả cho người bao nhiêu ?" Tiểu Cao hỏi.

- Hấn trả cho ta một cái mạng.

- Mạng ai ?

"Ta". Tiêu Lệ Huyết đáp: "Lúc ta đính khế ước đó, hấn lúc nào chỗ nào cũng có thể giết ta".

"Muốn giết người cũng không phải là chuyện dễ". Tiểu Cao lại hỏi: "Người đó là ai ?"

Tiêu Lệ Huyết cự tuyệt không trả lời vấn đề đó.

- Ta chỉ có thể nói cho người biết, hiện tại khế ước đó đã giao lại cho ta, trên mặt đã có tên họ một người.

- Người người phải đi giết ?

- Phải.

- Tên họ người đó có phải là Cao Tiệm Phi ?

- Phải.

Tiêu Lệ Huyết tĩnh lặng nhìn Cao Tiệm Phi, Cao Tiệm Phi cũng tĩnh lặng nhìn y, hai người đều bình tĩnh đến xuất thần, tựa như giết người và bị giết đều chỉ bất quá là chuyện rất bình thường.

Qua một hồi rất lâu, Tiểu Cao mới hỏi Tiêu Lệ Huyết:

- Người có biết thi thể Châu Mãnh ở đâu không ? Ta muốn đi tế hấn một lần.

"Châu Mãnh vẫn chưa phải là thi thể". Tiêu Lệ Huyết đáp: "Hấn tạm thời còn chưa chết".

Hơi thở của Tiểu Cao phảng phất ngưng hấn:

- Lần này hấn lại phá trùng vây chạy thoát ?

"Không phải hấn tự mình phá vòng vây, mà là Trác Đông Lai để cho hấn đi". Tiêu Lệ Huyết đáp: "Hấn vốn tuyệt không có cơ hội".

- Trác Đông Lai tại sao lại thả hấn ?

"Bởi vì Trác Đông Lai muốn giữ hấn lại cho Tư Mã Siêu Quần". Tiêu Lệ Huyết đáp: "Cái chết của Châu Mãnh tất là đại sự oanh động giang hồ, chuyện như vậy Trác Đông Lai thông thường đều giữ lại cho Tư Mã Siêu Quần làm".

Y chậm chậm nói tiếp:

- Muốn tạo một vị anh hùng cũng rất không dễ dàng.

"Phải". Tiểu Cao thốt: "Quả thật rất không dễ".

Nói xong, hai người lại ngậm miệng, xa xa đột nhiên có một luồng khói mỏng đỏ tươi lợt lạt bốc lên, giữa rặng đông xám xịt mênh mông mà nhìn, chẳng khác gì một tia máu tươi giữa băng tuyết.

Luồng khói mỏng màu đỏ đỏ từ đâu bốc lên ? Có phải tượng trưng cho ý tứ đặc biệt gì ?

--- Là một thứ tín hiệu ? Hay là một thứ cảnh cáo ?

Địa phương đặc biệt đó thật ra là địa phương nào ? Tiêu Lệ Huyết tại sao lại dẫn Tiểu Cao đến đó ?

Có rất nhiều người lúc sát nhân đều thích chọn một nơi đặc biệt, lẽ nào nơi đó cũng là một lò sát sinh ?

Đó không phải là lò sát sinh, nhìn cũng không có gì đặc biệt. Đó chỉ bất quá là một miếng thổ địa nho nhỏ, một miếng thổ địa nho nhỏ xây trong một con hẻm lạnh lẽo tối hù.

Ông bà thổ địa trong miếng đã chịu lạnh từ rất lâu, bình minh tháng hai khốc hàn đương nhiên càng không thể có hương hỏa.

Tiểu Cao lẳng lặng đứng sau lưng Tiêu Lệ Huyết, lẳng lặng nhìn hai ông bà thổ địa trải qua bao thương hải tang điền, thấy hết bao thế thái nhân tình, lại thủy chung vẫn hồ tương nhau canh giữ một chỗ, trong tâm bất chợt cảm thấy một nỗi tịch mịch khó nói nên lời.

Chàng bỗng cảm thấy hai ông bà đó từ xưa đến nay tuy là những tiểu thần không được xem trọng, lại hạnh phúc hơn xa những Tiên Phật Thần kim quang vạn trượng sống tuốt trên chín tầng trời cao ngất.

Điệp Vũ, nàng tại sao phải là Điệp Vũ ? Tại sao không phải là một nữ nhân khác ?

Chàng một mực không hỏi tới sinh tử hạ lạc của nàng.

Chàng không thể hỏi.

Bởi vì nàng vốn không thuộc về chàng, chàng chỉ hy vọng mình có thể đem những ngày đôi lứa tay còn tay trong tay dệt thành một mộng cảnh.

oOo

Địa phương đó có gì đặc biệt ? Tiêu Lệ Huyết tại sao lại dẫn chàng đến đây ? Đến làm gì ?

Tiểu Cao không hỏi, Tiêu Lệ Huyết lại nói:

- Bọn họ đều biết, mỗi một chuyện ta làm hàng ngày bọn họ đều biết hết.

"Bọn họ ?" Tiểu Cao hỏi: "Bọn họ là ai ?"

"Bọn họ là bọn họ". Tiêu Lệ Huyết nhìn hai bức tượng thần trong hốc tường: "Đó là

một đôi thổ địa công công và thổ địa bà bà".

Tiểu Cao không hiểu, Tiêu Lệ Huyết cũng biết chàng không hiểu.

"Hai mươi năm trước, người đủ tư cách kêu ta đi sát nhân đều biết địa phương này, cũng đều đến đây lưu lại một địa danh, một tên người". Tiêu Lệ Huyết giải thích: "Địa danh là nơi ta đi lấy tiền, tên người là người ta phải đi giết".

--- Một miếng thổ địa vắng lạnh, một góc tối ẩn mật, một cục gạch đỏ có thể dời chuyển, một tờ giấy cẩn thận gấp nhỏ, một cái giá to lớn phi thường, một mạng người !

Đơn giản làm sao, lại phức tạp làm sao.

"Nếu quả ta nghĩ người đó là người đáng giết, ta đi đến địa phương mà bọn họ để lại tên, ở đó có sẵn tiền đang đợi ta". Tiêu Lệ Huyết nói: "Chỉ có tiền, không có người, đám khổ chủ của ta chưa bao giờ thấy chân diện mục của ta".

- Còn những người chết trong tay người ?

"Người có thể khiến cho người ta không tiếc hao phí một giá cao để ta đi giết thông thường đều có lý do đáng chết". Tiêu Lệ Huyết đáp: "Cho nên cái miếng thổ địa nhỏ nhỏ này rất có thể là một địa phương dàn xếp những vụ giao dịch lớn nhất trong thành Trường An".

Trong thanh âm của y lại tràn đầy vẻ trào phúng:

- Nghề nghiệp của bọn ta vốn là một trong những nghề nghiệp cổ xưa nhất của nhân loại, thậm chí có thể coi là một nghề nghiệp cổ xưa nhất trong những nghề nghiệp mà nam nhân làm.

Tiểu Cao hiểu rõ ý tứ của y.

Trong những nghề nghiệp mà nữ nhân làm có một nghề còn cổ xưa hơn xa cái nghề của y, bởi vì nữ nhân có tư bản nguyên thủy nhất.

"Mười sáu năm, mười sáu năm ba tháng, một đoạn thời gian dài làm sao". Tiêu Lệ Huyết thở dài nhẹ: "Trong đoạn thời gian đó, có nhân sinh, có nhân lão, có nhân tử, nhưng địa phương này lại chừng như không biến đổi chút nào".

- Mười sáu năm nay người đều không đến chỗ này ?

- Cho đến ngày trước ta mới đến.

"Đã qua mười sáu năm, người tại sao lại bỗng trở lại đây ?" Tiểu Cao hỏi Tiêu Lệ Huyết.

- Bởi vì ta lại nhìn thấy làn khói mà mười sáu năm trước người trong giang hồ gọi là "huyết hỏa".

- Là luồng khói đỏ hồi nãy bọn ta nhìn thấy ?

"Phải". Tiêu Lệ Huyết nói tiếp: "Huyết hỏa vừa hiện, trong giang hồ nhất định có một người quan trọng đột nhiên bị giết chết, cho nên có người gọi nó là 'tử lệnh', câu hồn tử lệnh".

Y lại giải thích:

- Người đến tìm ta phải đến ngoài thành đốt đồng lửa khói đỏ đỏ, mỗi rạng đông một lần, liên tục ba lần, người hồi nãy nhìn thấy chính là lần thứ ba.

- Cho nên người trước đây một ngày đã đến, đã tiếp nhận một khế ước không thể không hoàn thành ?

- Phải.

"Người dùng cái mạng của người đánh đổi khế ước đó có phải là Trác Đông Lai ?" Tiểu Cao hỏi.

"Không phải là hấn". Tiêu Lệ Huyết cười lạnh: "Hấn còn chưa xứng".

- Nhưng người lại biết đó là ý tứ của Trác Đông Lai.

"Ta biết, ta đương nhiên biết". Câu trả lời của Tiêu Lệ Huyết rất kỳ quái: "Sau khi người đó bất chợt biến mất trên thế gian, ta một mực không nghĩ ra hấn trốn ở nơi nào, cho đến bây giờ ta mới biết".

Y nói "người đó", không còn nghi ngờ gì nữa, chính là người đã đính lập khế ước với y.

--- Người đó là ai ? Có phải có mối quan hệ thần bí nào đó với Trác Đông Lai ?

Những chuyện đó Tiểu Cao không muốn hỏi tới. Chàng vốn đã rất mệt mỏi, mệt mỏi đến mức cả người tựa hồ gần như hư thoát, nhưng hiện tại tinh thần lại đột nhiên phấn chấn trở lại.

"Ta biết hiện tại ta không phải là đối thủ của người, có thể chết trong tay người ta cũng chết không hối hận, bởi vì ít ra vẫn tốt hơn so với chết trong tay người khác". Tiểu Cao nói: "Nhưng người muốn giết ta cũng không dễ đâu".

Chàng nhìn chằm chằm vào cái hòm trong tay Tiêu Lệ Huyết:

- Người muốn giết ta, ít nhất trước hết cũng phải mở cái hòm của người ra, phải mở hòm trước khi ta rút kiếm của ta ra.

Kiếm của chàng cũng đang trong tay chàng, đã không cần phải dùng bao bố bao phủ, vừa vào Trường An, chàng lúc nào cũng chuẩn bị bật kiếm.

Tiêu Lệ Huyết chậm chậm quay người, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trên tay Tiểu Cao, trong mắt đột nhiên lộ xuất một biểu tình kỳ quái phi thường.

Những ngón tay cầm cái hòm của y bỗng trắng nhợt, lưng bàn tay bỗng nổi vồng gân xanh.

- Bảo kiếm mới ra lò, quỷ thần cũng phải kiêng kỵ.
- Lệ ngân trên kiếm là lệ ngân của ai ?
- Của Tiêu Đại Sư.
- Bảo kiếm đã rèn thành, lão tại sao phải rơi lệ ?
- Bởi vì lão đã dự kiến tới một tai họa, lão đã từ trong kiếm khí dự kiến thấy đứa con trai độc nhất của lão phải chết dưới thanh kiếm đó.
- Con trai độc nhất của lão có phải là Tiêu Lệ Huyết ?
- Phải.

o0o

Trong nhà tắm hơi nóng đằng đẵng, Trác Đông Lai đang tắm, phảng phất như muốn kịp thời rửa sạch vết máu nhuộm đầy người.

Nhà tắm ngay đằng sau phòng ngủ của hắn, không khác gì mật thất giấu bảo tàng, kiến trúc vừa kiên cố, vừa nghiêm mật.

Bởi vì lúc hắn tắm tuyệt không để bất cứ một ai xông vào.

Bởi vì vô luận là người nào lúc tắm rửa đều lỏa thể, hắn cũng không ngoại lệ.

Ngoại trừ lúc hắn còn nhỏ có mẫu thân trước mặt ra, cả đời Trác Đông Lai chưa từng để một ai nhìn thấy hắn lỏa thể.

Trác Đông Lai tàn phế, là người tàn phế cơ thể phát triển không hoàn toàn.

Chân trái của hắn ngắn hơn chân phải một chút, hắn phát triển không hoàn toàn chỉ vì lúc hắn còn là bào thai trong bụng mẹ đã bị một người khác đè ép.

Người đó là đệ đệ của hắn.

Trác Đông Lai là một trong một cặp song sinh, vốn đáng lẽ có đệ đệ, đệ đệ đã cùng hắn chia sẻ dinh dưỡng trong bụng mẹ.

Hắn sinh ra trước, đệ đệ của hắn lại chết trong bụng mẹ, chết cùng lúc với mẹ hắn.

"Ta là hung thủ, trời sinh là hung thủ". Trác Đông Lai thường la hét trong ác mộng: "Ta vừa sinh ra đã giết chết đệ đệ và mẫu thân ta".

Hắn một mực nghĩ sự tàn phế của hắn là sự trừng phạt của ông trời đối với hắn, nhưng hắn lại không phục.

Hắn bằng vào quyết tâm và nghị lực không gì so sánh nổi đã khắc phục được chướng ngại trời sinh trên tay chân hắn. Không một ai nhìn ra hắn là người tàn tật, cũng

không một ai biết hẳn trước đây thường luyện tập lối đi của người bình thường đến mức đau đớn dầm dề mồ hôi.

Chỉ tiếc còn có một chuyện khác hẳn vĩnh viễn làm không được, vô luận có trả giá cao tới cỡ nào cũng làm không được.

Hắn vĩnh viễn vô phương trở thành một nam nhân chân chính, trên thân thể hắn có một bộ phận vĩnh viễn giống như một đứa trẻ.

Trên lưng bàn tay của Trác Đông Lai cũng nổi vòng gân xanh, bị nước nóng kích thích, hắn thích ngâm mình trong nước nóng sôi sùng sục.

Thiết bị bồn tắm của hắn là "phong lữ" đặc biệt phái người chế tạo phẳng theo Phù Tang.

Mỗi lần ngâm mình trong nước nóng sôi sùng sục, hắn cảm thấy hắn chừng như lại trở về bên cạnh đệ đệ của hắn, lại đang chịu đựng thứ áp lực và nhiệt lực đó.

--- Hắn đang ngược đãi chính mình ? Hay đang trừng phạt chính mình ?

Có phải cũng đồng dạng như lúc hắn ngược đãi trừng phạt người khác, tạo thành một thứ lạc thú ?

Hiện tại trong tâm Trác Đông Lai lại không nghĩ đến những chuyện đó, chuyện hắn đang nghĩ đến lại càng thú vị hơn, hắn đang nghĩ đến Tiểu Cao và Tiêu Lệ Huyết.

Một người là cao thủ thiên hạ vô song, hơn nữa còn có một thứ vũ khí đáng sợ nhất trong thiên hạ.

Nhưng mệnh vận của y đã bị chú định sẵn, chú định phải chết dưới bảo kiếm mà phụ thân y đã rèn thành.

Người kia vốn tất phải chết trong tay y, căn bản hoàn toàn không có đường nào để trốn thoát.

Nhưng bảo kiếm lại ở trong tay người đó.

--- Trong hai người ai sẽ chết ?

Trác Đông Lai cảm thấy vấn đề đó thật rất thú vị, thật thú vị cực kỳ.

Hắn nhin không được phải cười.

Nhưng hắn còn chưa cười thành tiếng, nụ cười của hắn đã đông cứng trên mặt hắn.

Tròng mắt của hắn co thắt lại.

Chỉ có lúc sợ hãi khẩn trương nhất, tròng mắt của hắn mới co thắt lại. Hiện tại hắn đang cảm thấy khẩn trương lo sợ.

Hắn cảm thấy có một người, dùng một thứ phương pháp cho đến hiện tại hắn vẫn không thể biết được, đã mở cửa gian mật thất của hắn, như quỷ hồn đang đứng sau lưng

hắn.

Đó thật sự là chuyện không thể tưởng tượng được, Trác Đông Lai không tin được trên thế giới thật sự có người có thể có năng lực không thể tưởng tượng được như vậy.

Nhưng hiện tại hắn không thể không tin.

Hắn rất mau chóng nghĩ tới một người, một người duy nhất:

- Tiêu Lệ Huyết, ta biết nhất định là người.

"Phải". Một thanh âm trầm trầm khan khản đáp: "Là ta".

Trác Đông Lai bỗng thở dài.

"Quý thần không có thật, quý thần nói tất cả không thể tin". Hắn nói: "Nếu không người đã không thể đến".

- Tại sao ?

"Bởi vì hiện tại đáng lẽ người đã là người chết, chết dưới Lệ Ngân của Cao Tiệm Phi". Trác Đông Lai đáp: "Chốn u minh vốn đã định trước mệnh vận của người".

Hắn lại thở dài:

- Hiện tại ta mới biết những lời nói đó hoang đường đáng cười làm sao.

"Còn trước đây ?" Tiêu Lệ Huyết hỏi: "Trước đây người có tin không ?"

- Vị tất đã tin hết, cũng vị tất không tin.

"Cho nên người mới nghĩ ra phương pháp muốn ta đi giết Cao Tiệm Phi ?" Tiêu Lệ Huyết lại hỏi: "Người có phải muốn xem xem trong hai người bọn ta thật ra là ai chết trong tay ai ?"

- Phải.

- Không cần biết là ai chết, người đại khái đều không thương tâm.

"Ta đích xác không". Trác Đông Lai đáp: "Không cần biết là ai chết, đối với ta đều có lợi, nếu quả hai người bọn người cùng chết một lúc, càng hay không thể tả, ta nhất định an bài hậu sự cho bọn người thật tốt".

Hắn nói thật, Trác Đông Lai luôn luôn nói thật.

Bởi vì hắn bắt tất phải nói láo.

Trước mặt đại đa số người, hắn căn bản hoàn toàn không cần phải nói láo, đối với những người khác, nói láo căn bản không hữu dụng.

Tiêu Lệ Huyết đã nhìn ra điểm đó.

Y thích giao thủ với loại người đó, tránh khỏi rất nhiều phiền hà không cần thiết.

Có thể giao thủ với loại người đó cũng khoan khoái hơn nhiều so với làm bằng hữu của bọn chúng.

"Ta cũng luôn luôn nói thật". Tiêu Lệ Huyết nói: "Mỗi một câu ta nói ra người tốt nhất đều nên tin".

- Ta nhất định tin.
- Ta biết người còn chưa gặp ta, người nhất định rất muốn nhìn xem ta là ai.
- Ta thật muốn muốn chết.
- Nhưng người chỉ cần quay đầu lại nhìn ta một cái, người vĩnh viễn không còn nhìn thấy gì khác nữa.

"Ta không thể quay đầu lại". Trác Đông Lai thốt: "Tạm thời ta còn chưa muốn chết".

"Nói thật là một tập quán rất tốt, ta hy vọng người có thể luôn luôn bảo trì lấy nó". Thanh âm của Tiêu Lệ Huyết rất bình đạm: "Chỉ cần người nói ra một câu nói láo, ta giết người chết tại chỗ trong cái bồn tắm đó".

"Ta có nói qua, tạm thời ta còn chưa muốn chết". Thanh âm của Trác Đông Lai cũng rất bình tĩnh: "Ta đương nhiên càng không muốn chết lửa thể trong bồn tắm như vậy, người nên tin chuyện đó ta tuyệt không làm".

"Rất tốt". Tiêu Lệ Huyết đối với tình huống đó tựa hồ cảm thấy rất thỏa mãn, cho nên lập tức hỏi một chuyện mà y muốn biết nhất: "Hai mươi năm trước, ta cùng một người đánh một tờ khế ước, chuyện đó người có biết không ?"

- Ta biết.
- Hàng quan trọng nhất trên khế ước đó luôn luôn để trống, luôn luôn thiếu mất một danh tánh.
- Điểm đó ta cũng biết.

"Hiện tại đã có người đem khế ước đó giao cho ta, hơn nữa bên trên còn điền vào tên họ một người". Tiêu Lệ Huyết lại hỏi: "Người có biết là tên ai không ?"

"Ta biết". Trác Đông Lai không ngờ lại cười cười: "Cái tên đó là do ta điền lên, ta làm sao mà không biết được ?"

- Khế ước có phải là người đánh với ta ?

"Không phải". Trác Đông Lai đáp: "Ta còn chưa xứng".

- Có phải do người đem đến ?

"Phải". Trác Đông Lai đáp: "Có một người muốn ta đem đến, trước hết đem tờ khế ước đó đưa đến miếu thổ địa, lại ra ngoài thành đốt huyết hỏa, vì để xác định muốn giúp người nhìn thấy, cho nên phải đốt mỗi ngày một lần, ba ngày liên tiếp".

"Người muốn người đưa tin", thanh âm của Tiêu Lệ Huyết bỗng biến thành tê dại: "Người có biết người đó là ai không ?"

"Ta biết". Trác Đông Lai đáp: "Người biết hắc đều nghĩ hắc đã chết, còn có rất nhiều người căn bản không biết danh tánh của hắc, nhưng ta biết, ngoại trừ người ra, không ai biết nhiều hơn ta".

- Người biết hắc còn chưa chết ?
- Phải.
- Người cũng biết hắc đang ở đâu ?
- Phải.

"Rất tốt". Thanh âm của Tiêu Lệ Huyết phảng phất đã tê liệt: "Hiện tại người có thể đứng lên rồi".

- Tại sao phải đứng lên ?
- Bởi vì người phải dẫn ta đi gặp hắc.
- Ta có thể không đi không ?
- Không thể.

Trác Đông Lai lập tức đứng lên, đối với chuyện vô phương tranh biện, hắc không bao giờ tranh biện.

"Người có thể mặc áo mang giày". Tiêu Lệ Huyết nói: "Nhưng người tốt hơn hết là không làm chuyện gì khác".

Trác Đông Lai bước ra khỏi bồn tắm, khoác áo hồ cừu, động tác của hắc rất chậm, mỗi một động tác đều rất cẩn thận.

Bởi vì hắc nghe thấy trong thanh âm của Tiêu Lệ Huyết có thù hận và sát cơ.

Tiêu Lệ Huyết không thể giết hắc, cũng không thể chém đứt chân hắc, nhưng chỉ cần động tác của hắc khiến cho Tiêu Lệ Huyết cảm thấy có chỗ không đúng, trên người hắc nhất định có một bộ phận rơi khỏi người hắc.

Hắc tuyệt cho bất cứ người nào cơ hội đó.

Tiêu Lệ Huyết, không còn nghi ngờ gì nữa, đang quan sát hắc, đối với mỗi một động tác của hắc đều quan sát rất tử tế.

"Ta biết người luôn luôn là người kiêu ngạo phi thường, phản ứng và tốc độ của người cũng rất nhanh, nội gia khí công cũng luyện rất giỏi, đương kim thiên hạ có rất ít người có thể đánh bại được người". Tiêu Lệ Huyết nói: "Ta tin Tư Mã Siêu Quân cũng không phải là đối thủ của người, bởi vì hắc vĩnh viễn không bì được sự lãnh tĩnh của người. Ta chưa từng thấy người nào lãnh tĩnh hơn người".

"Có lúc ta cũng nghĩ như vậy". Trác Đông Lai lại cười: "Mỗi một người đều khó tránh khỏi lúc tự say, đặc biệt là lúc nửa đêm vắng lặng một mình".

"Người chưa từng gặp ta, cũng chưa từng thấy ta xuất thủ, người làm sao biết ta thật sự mạnh hơn người ?" Tiêu Lệ Huyết điềm đạm hỏi: "Người không nghĩ đến có lẽ người chỉ cần xuất thủ là có thể giết được ta ?"

"Ta không nghĩ tới". Trác Đông Lai đáp: "Thứ chuyện đó ta căn bản cả nghĩ cũng không nghĩ tới".

- Sao vậy ?

"Bởi vì ta tuyệt đối cảm mình không được nghĩ tới". Trác Đông Lai cười phảng phất có chút cảm thương: "Một người nếu quả còn có thể sống, những chuyện như vậy cả nghĩ cũng không thể nghĩ tới".

Tiêu Lệ Huyết cười lạnh:

- Cho nên người tình nguyện lắng nghe như một con chó chứ không dám động thủ ?

"Phải". Trác Đông Lai đáp: "Trên thế giới này có rất nhiều chuyện đều như vậy".

oOo

Cánh cửa ngoài tiểu viện đóng chặt.

Trác Đông Lai gõ cửa. Gõ ba tiếng trước, lại gõ thêm một tiếng.

Phương pháp gõ cửa đó, không còn nghi ngờ gì nữa, là ước định bí mật giữa hần và lão nhân trong viện, trong tiểu viện lại không có hồi ứng.

- Hần không có trong đó ?

"Hần ở đó". Trác Đông Lai nói: "Nhất định".

- Người có phải muốn thông tri với hần có người hần không thể gặp đã đến, muốn hần mau bỏ chạy ?

"Người nên biết hần không thể bỏ chạy, cả đời hần chưa bao giờ bỏ chạy". Trác Đông Lai nói với Tiêu Lệ Huyết: "Hà hướng hần đã sớm biết người nhất định đến tìm hần".

Nhưng trong tiểu viện vẫn không có tiếng trả lời, Trác Đông Lai lại gõ cửa, gõ mạnh hơn một chút.

Cửa đột nhiên mở ra, mở hé một đường.

Cánh cửa tuy chỉ mở hé, bên trong tịnh không có khóa, cũng không có then cài.

Lão nhân cũng không bỏ chạy.

Trong tiểu viện u tĩnh, hương hoa vẫn như trước, cổ tùng vẫn như trước, tiểu đình vẫn như trước, lão nhân cũng đang ngồi trong tiểu đình như trước, đối diện mặt đất phủ

đầy tuyết trước đình, trước đình phảng phất vẫn có Điệp Vũ đang múa như trước.

Điệp Vũ không còn múa được nữa.

Lão nhân cũng không thể già hơn nữa.

Chỉ có tư tưởng và tình cảm mới có thể khiến cho người già, nếu quả một người đã không thể có tư tưởng nữa, không thể có tình cảm nữa, là đã không còn có thể già nữa.

Lão nhân đã không thể nghĩ ngợi gì nữa, cũng không thể dẫn đo phán đoán kế hoạch cho bất kỳ chuyện gì nữa.

Lão nhân cũng không còn có tình cảm nữa, không còn có ưu hoài thống khổ hoan lạc phiền não tương tư hồi ức nữa.

Chỉ có người chết mới có thể không còn có tư tưởng và cảm tình nữa, chỉ có người chết mới vĩnh viễn không còn già nữa.

Lão nhân đã chết.

Lão vẫn giống hệt như lúc còn sống, vẫn giữ vững tư thế phong nhã du nhân không ai bì nổi ngồi trong tiểu đình, nhưng lão đã chết.

Đôi mắt pha lẫn trí tuệ của người già và vẻ tinh nghịch của hài tử nhìn đã không còn tươi tắn như hải dương rắc nhuộm dương quang, đã không còn nét sáng lạn của dương quang và màu xanh thẫm của nước biển.

Đôi mắt của lão đã biến thành một màu xám chết chóc, giống như sắc trời lúc bão tuyết chiều tàn.

Nhìn thấy đôi mắt đó, Trác Đông Lai vô phương bước tới bước nữa, cả một bước cũng không dám bước tới.

Toàn thân hắn đã cứng ngắc, cứng như thân thể lão nhân đã chết.

Sau đó hắn nhìn thấy Tiêu Lệ Huyết.

Tiêu Lệ Huyết xem ra không cao lắm, trên thực tế cao hơn đại đa số người một chút, hơn nữa rất ốm.

Đầu tóc y đen nhánh, cả một chút hoa râu cũng không có, dùng một cái khăn vải bố màu xám lọt cột chỏm tóc trên đầu.

Y phục của y cũng làm bằng thứ vải bố xám lọt đó, may vá không vừa vặn, thủ công cũng không giỏi giắt gì. Trong tay y khiêng một cái hòm, một cái hòm vừa cũ kỹ, vừa bình phàm.

Trác Đông Lai chỉ nhìn thấy bao nhiêu đó, bởi vì cái hắn nhìn thấy chỉ bất quá là sau lưng Tiêu Lệ Huyết.

Giống như một cơn gió lướt qua người, con người một mực như một cái bóng đi sát

sau lưng hắn đột nhiên đã phóng đến trước mặt hắn.

Con người đáng sợ nhất, thần bí nhất trong giang hồ, bộ dạng thật ra ra sao ? Trác Đông Lai vẫn còn chưa nhìn thấy.

Nhưng một người trên mặt rất ít khi biểu lộ tình cảm lại thường thường vô tư vô ý đem tình cảm để lộ ra trên lưng.

Lưng Tiêu Lệ Huyết căng vồng, mỗi một thớ thịt đều bạnh căng, sau đó bắt đầu run rẩy không ngừng, chừng như đang bị một ngọn roi vô hình tận lực quất mạnh.

Cái chết của lão nhân là ngọn roi đó.

Vô luận là ai đều có thể nghe thấy từ trong thanh âm của y, y tuyệt không phải là bằng hữu của lão nhân đó.

Giữa bọn họ, không còn nghi ngờ gì nữa, có một thứ thù hận vô phương hóa giải.

Y bức Trác Đông Lai đưa y đến đây, rất có khả năng là muốn lợi dụng máu huyết của lão nhân đó để rửa sạch oán độc và thù hận trong tâm y.

Hiện tại lão nhân đã chết, y tại sao trái lại lại thống khổ, kích động, và bi thương như vậy ?

Càng làm cho người ta không tưởng được chính là Trác Đông Lai.

Hắn tuyệt không phải là người có tấm lòng rộng mở, tuyệt không để bất cứ người nào xâm phạm đến sự tự tôn của hắn.

Trên thế giới này chưa từng có ai dám vũ nhục hắn như Tiêu Lệ Huyết đã làm, thứ vũ nhục đó cũng chỉ có dùng máu mới có thể tẩy sạch.

Nếu quả hắn giết Tiêu Lệ Huyết, không ai có thể cảm thấy kỳ quái, cũng không ai có thể cảm thấy hối tiếc.

Cho dù hắn có uống cạn máu của Tiêu Lệ Huyết như uống rượu, cũng không có ai khó chịu.

Tiêu Lệ Huyết tịnh không phải là người đáng để thương tình, Trác Đông Lai vốn đáng lẽ nên giết y. Chỉ cần vừa có cơ hội, không nên bỏ qua.

Hiện tại chính là cơ hội tốt nhất để Trác Đông Lai hạ thủ.

Hiện tại lưng Tiêu Lệ Huyết chẳng khác nào một vùng đất phì nhiêu màu mỡ, hơn nữa lại hoàn toàn không phòng bị, đợi chờ người ta xâm phạm dẫm đạp.

Hiện tại chính là lúc tâm tình của y bị kích động nhất, là lúc dễ dàng tạo thành sơ hở và sai lầm nhất.

Nhưng Trác Đông Lai không ngờ cả một chút cử động cũng không có.

Thứ cơ hội đó chừng như một phiến phù vân ngay trước mặt mình, một khi tiêu tán,

vĩnh viễn không quay trở lại.

Hô hấp của Trác Đông Lai đột nhiên ngưng hẳn, tròng mắt lại co thắt lần nữa.

Hắn chung quy đã nhìn thấy người đó, con người đáng sợ nhất, thần bí nhất trong thiên hạ.

Tiêu Lệ Huyết không ngờ đã quay người, đối diện Trác Đông Lai.

Khuôn mặt y là một khuôn mặt rất bình phàm, nhưng ánh mắt của y lại giống như một bảo đao vừa rút ra khỏi vỏ.

“Nếu quả có người muốn giết ta, tích tắc hồi nãy là cơ hội tốt nhất”. Tiêu Lệ Huyết thốt: “Cơ hội như vậy vĩnh viễn không thể có lần nữa”.

- Ta thấy được.

- Hồi nãy sao ngươi không xuất thủ ?

“Bởi vì ta tịnh không muốn giết ngươi”. Trác Đông Lai nói rất thành khẩn: “Chuyện đó ta chưa bao giờ nghĩ đến”.

“Ngươi đáng lẽ nên nghĩ đến”. Tiêu Lệ Huyết nói: “Ngươi nên biết ta nhất định phải giết ngươi”.

“Nhất định phải giết ta ?” Nhãn quang của Trác Đông Lai thủy chung không rời khỏi mặt người đó: “Ngươi chừng như luôn luôn không chịu giết người miễn phí”.

- Lần này lại ngoại lệ.

- Tại sao ?

- Bởi vì ngươi đã giết lão.

Mục quang của Trác Đông Lai chung quy đã hướng về phía lão nhân trong đình:

- Ngươi nói ta đã giết lão ? Ngươi nghĩ lão có thể chết trong tay ta ?

“Vốn ngươi đương nhiên không động đến lão được, cả một sợi tóc của lão cũng không động đến được”. Tiêu Lệ Huyết đáp: “Võ công của ngươi tuy không tệ, nhưng lão chỉ cần nhấc tay lên là có thể dồn ngươi vào tử địa”.

- Có lẽ lão chỉ cần dùng một ngón tay đã đủ rồi.

“Nhưng hiện tại tình huống lại khác biệt”. Tiêu Lệ Huyết nói: “Trước khi lão còn chưa chết, đã trở thành phế nhân”.

- Ngươi nhìn ra chân khí nội lực của lão đã sớm bị ngươi ta phế đi ?

- Ta thấy được.

- Ngươi mới nhìn thấy ?

- Lão tung hoành thiên hạ, hành tung phiêu hốt, nếu quả không phải vì công lực đã mất, làm sao chịu ẩn trốn ở đây, ở trong nhà một người lão tuyệt đối không coi ra gì ?

“Lão đương nhiên không coi ta ra gì, nhưng lão lại đến chỗ của ta”. Trác Đông Lai nói: “Bởi vì lão biết con người của ta ít ra có một chút ưu điểm”.

- Ưu điểm gì ?

“Ta rất đáng tin cậy, đáng tin cậy phi thường”. Trác Đông Lai đáp: “Không những con người đáng tin cậy, cái miệng cũng đáng tin cậy”.

-Ồ ?

“Trong giang hồ chưa có một ai biết công lực của lão đã mất, cũng chưa có một ai biết lão ẩn cư ở đây, bởi vì ta luôn luôn thủ khẩu như bình”.

Một điểm đó Tiêu Lệ Huyết cũng không thể phủ nhận.

“Người trong giang hồ muốn lấy mạng của lão cũng không ít, nếu quả ta muốn bán đứng lão, lão đã sớm chết trong tay người ta”. Trác Đông Lai nói: “Cho dù ta có muốn tận tay giết lão, cũng bất tất phải đợi đến bây giờ”.

Một điểm đó, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là sự thật.

- Lúc lão đến, công lực đã bị người ta phế đi, cho nên mới ẩn cư tại đây, một điểm đó người cũng nên tưởng tượng được.

Tiêu Lệ Huyết thừa nhận.

Hai mươi năm trước, lúc lão nhân còn chưa già, trong giang hồ cũng không có bao nhiêu người là đối thủ của lão.

“Hơn nữa lão đã từng cứu ta một lần, cho nên gặp lúc nguy hiểm nhất mới tìm đến ta”. Trác Đông Lai nói: “Người nghĩ ta có thể hại chết ân nhân duy nhất của ta sao ?”

- Người có thể !

-Ồ ?

Thanh âm của Tiêu Lệ Huyết lạnh buốt:

- Người khác không thể, nhưng người có thể.

“Động lực của lão tuy đã mất, đầu não lại vẫn còn”. Tiêu Lệ Huyết nói: “Đầu não của lão giống như một bảo tàng vĩnh viễn bất tận, tư tưởng, trí tuệ, và bí mật tàng ẩn bên trong còn trân quý hơn xa bất cứ thứ châu bảo nào”.

Y lạnh lùng nhìn Trác Đông Lai:

- Người một mực không giết lão, chỉ vì lão đối với người còn hữu dụng.

Trác Đông Lai trầm mặc, cũng không biết bao lâu sau, đột nhiên thở dài một hơi.

“Phải !” Trác Đông Lai không ngờ đã thừa nhận: “Là ta đã giết lão”.

Tiêu Lệ Huyết nắm chặt tay, bàn tay khiêng hòm, cái hòm trong nháy mắt có thể sát nhân.

“Lão cho đến hiện tại vẫn còn hữu dụng đối với ta”. Trác Đông Lai thở dài: “Chỉ tiếc hiện tại đã đến lúc không thể không giết lão”.

Hắn nhìn cái hòm trong tay Tiêu Lệ Huyết:

- Hiện tại người có phải đã chuẩn bị xuất thủ ?
- Phải.
- Trước khi người xuất thủ, có thể nói cho ta biết một chuyện không ?
- Chuyện gì ?
- Người muốn giết ta thật là vì người muốn báo thù cho lão ?

Trác Đông Lai không đợi Tiêu Lệ Huyết trả lời câu hỏi đó, liền phủ định điểm đó.

“Không phải”. Hắn nói: “Người tuyệt không thể phục thù cho lão, bởi vì ta nhìn thấy người rất hận lão, hận lão còn hơn hết bất kỳ người nào khác, nếu quả lão còn sống, người cũng có thể đã giết lão”.

“Phải”. Tiêu Lệ Huyết không ngờ cũng thừa nhận: “Nếu quả lão chưa chết, ta cũng có thể đã giết lão”.

Thanh âm của y lại vì thống khổ mà khản đại:

- Nhưng trước khi ta xuất thủ, ta cũng phải hỏi lão một chuyện, một chuyện chỉ có lão mới có thể nói cho ta biết, một bí mật chỉ có lão mới có thể giải đáp.

- Bí mật gì ?
- Người không biết ta muốn hỏi gì ?

Trác Đông Lai hỏi ngược:

- Nếu quả ta biết, người có thể thả ta không ?

Tiêu Lệ Huyết lạnh lùng nhìn hắn, không nói tiếng nào.

- Chỉ tiếc ta không biết, thật không biết.
- Thật rất đáng tiếc.

Tiêu Lệ Huyết muốn hỏi chuyện gì ?

Vô luận là chuyện gì, hiện tại đều đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì lão nhân đã chết, trên thế giới này đã không còn ai có thể giải đáp bí mật đó.

Trác Đông Lai đã chết, vô luận là ai đều nên thấy được hắn đã chết.

Tiêu Lệ Huyết đã mở hòm.

- Vũ khí đáng sợ nhất trong thiên hạ là gì ?
- Là một cái hòm.

Cái hòm đáng sợ, người khiêng hòm lại càng đáng sợ hơn.

Tròng mắt của Trác Đông Lai lại bắt đầu co thắt.

Mắt hắn đang nhìn người đó, trên mặt hắn đang toát mồ hôi lạnh, bắp thịt trên toàn thân hắn đang run rẩy không ngừng.

“Cạch” một tiếng, hòm đã mở, mở hé một đường.

Một đường giống như mắt tình nhân nheo lại như một đường tơ làm đỏm.

oOo

Vô luận ở bất cứ chỗ nào vào bất cứ lúc nào, một khi cái hòm đó hé mở một đường như vậy, nơi đó tất có một người khiêng hòm hết như thẩm phán quyết đoán vận mệnh của đám trâu bò.

Nơi đó cũng giống hệt như một lò sát sinh.

- o O o -